

[Samuelson.]

få både skoleudvalget og kulturudvalget ind i billedet? Jeg skal nok lade være med at fordele mandater i en sådan kommission i dag. Men jeg er ikke sikker på, at det ikke vil være den rigtige vej.

Derefter vil jeg lige kommentere undervisningsministerens udtalelser om det konservative forslag vedrørende kommunalbestyrelsesmedlemmer og deres eventuelle ret til at overvære skolenævnenes møder.

Jeg tror, vi gør kommunalbestyrelsesmedlemmer en god tjeneste, hvis vi simpelt hen siger, at de ikke skal have noget med skolenævnene at gøre. Jeg tror, der er mange kommunalbestyrelsesmedlemmer, der i dag går med en dårlig samvittighed, fordi de i lidt større kommuner kan have både tre og fire skolenævn at skulle passe. Skolenævnene holder mange møder, de holder lange møder, og man kan godt forstå, at de folkevalgte skolenævnsmedlemmer bliver lidt sure og irriterede, hvis kommunalbestyrelsesmedlemmet lige stikker hovedet ind ad døren og er der en halv time, før han tager til næste møde. Jeg vil altså allerede nu sige, at min model går på: ud med kommunalbestyrelsesmedlemmerne. Sig dem tak for, at de i de to første år har hjulpet disse mange nye folkevalgte til at finde ud af, hvordan man fungerer i et sådant nævn. Sig til dem: nu har de prøvet det, nu kan de klare sig selv.

Med hensyn til skolenævnene og ansættelseskompetencen deler jeg ministerens opfattelse. Vi prøvede jo på, om vi kunne komme et skridt ad vejen sidste gang, men vi turde ikke gøre det. Det var, så vidt jeg husker, Århus, der var det store eksempel for os: hvordan skulle man kunne give skolenævnene ansættelseskompetence? Det er faktisk sådan i dag, at ved lærerbesættelser kan man dårligt nok få skolekommissionen ind i billedet, som den skal. Man ved, at hvis der er 10 embeder opslået, er der 11 ansøgere, og disse 11 ansøgere søger måske tre andre kommuner samtidig, så hvis man skal have fat på dem, så må man give nogle ganske få en bemyndigelse til at fange de lærere ind med det samme.

Jeg har en idé om, at når vi skal til at diskutere disse ting, burde man egentlig lave en vis parallelisering mellem skolenævn og menighedsråd, således at man siger, at

skoleinspektøren og lærerrådsformanden skal være til stede i skolenævnsrådet, men uden stemmeret, ligesom vi nu arbejder på det inden for menighedsrådslovgivningen. Når jeg ikke mener, at de bør have stemmeret, er det, fordi der ingen tvivl er om, at de spiller en meget, meget stor rolle i skolenævnenes forhandlinger ved deres faglige indsigt og de oplæg, de kommer med, og som eventuelt har været gennemdrøftet i lærerrådet på forhånd. Jeg må for øvrigt sige: hvornår stemmer man egentlig i et skolenævn? Jeg har hørt ganske få eksempler, og det har som regel været om så vigtigt et emne, som om der må ryges eller ikke i de ældste klasser. Det kan man selvfølgelig få megen tid til at gå med.

Om skolenævn ved gymnasieskoler, sådan som de er for øjeblikket, kan man ganske roligt konstatere, at de fungerer slet ikke. Det duer ikke. Jeg vil godt gå så vidt som til at sige: væk med dem. Gymnasieskolerne er stort set skoler for elever mellem 16 og 19 år, og da vi stadig væk arbejder med en demokratiseringsproces, synes jeg nok, at vi er lidt uden jordforbindelse, hvis vi mener, at 16-19-årige skal have forældre til at varetage deres interesser i skolen. Jeg vil altså meget gerne være med til at likvidere skolenævnene ved gymnasieskolerne.

Jeg vil mene, at der er mange tanker i det konservative forslag, som er værd at beskæftige sig med. Særlig proceduren omkring skolebyggesager har været aldeles ulidelig med arkitekten, der kommer med et færdigt forslag, og alle de organer, det skal igennem. Det er ikke, fordi jeg tror, at det er det store og voldsomme, man vil spare i mødediæter. Men alligevel; når man tænker på, hvor mange møder der holdes, kan der måske blive en lille klat ud af det ved at forenkle og rationalisere. Vi vil altså gerne gå ind i debatten.

Jeg har ét suk til sidst: hvordan i alverden skal folketingets uddannelsesudvalg komme igennem alt det arbejde, der skal præsteres her i foråret?

Jette Boutrup: Den lov, som vi her beskæftiger os med, var til behandling her i salen i 1970, 1971 og 1972. Når mit parti kan bifalde, at den nu bliver taget op igen fra konservativ side, er grunden den, at det kan foranledige undervisningsministeren til